

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem Praha 5, Radlická 608/2, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, KVB advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Pardubice, Teplého 2786, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2015, č.j. 244/2015-072-Z106/9,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 31.8.2015, č.j. 244/2015-072-Z106/9, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2.11.2015, č.j. 244/2015-072-Z106/12, a rozhodnutí CHAPS spol. s r.o. se sídlem Brno, Bráfova 21, ze dne 17.7.2015, **se zrušují.**
- II. CHAPS spol. s r.o., se sídlem Brno, Bráfova 21, **je povinna** poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace požadované v žádosti žalobce ze dne 21.11.2011.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta, KVB advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Pardubice, Teplého 2786.

IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2015, č.j. 244/2015-072-Z106/9 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2.11.2015, č.j. 244/2015-072-Z106/12), kterým bylo zrušeno rozhodnutí společnosti CHAPS spol. s r.o. ze dne 17.7.2015 a věc byla vrácena této společnosti k dalšímu řízení.

Tímto rozhodnutím (ze dne 17.7.2015) byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21.11.2011, a to podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“).

I. Podstata věci

Dne 21.11.2011 se žalobce obrátil na společnost CHAPS spol. s r.o. (dále jen „společnost CHAPS“, event. „povinný subjekt“) se žádostí o poskytnutí informace dle InfZ. Mimo jiné zde uvedl, že společnost CHAPS byla na základě smlouvy uzavřené se žalovaným pověřena k vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech („CIS JŘ“) podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a proto po ní požaduje informace, které žalovaný nemá k dispozici. Jedná se o kompletní a aktuální soubor zdrojových dat, která společnost CHAPS získává od jednotlivých dopravců (případně dopravních úřadů) a má k dispozici k dalšímu zpracování v CIS JŘ.

Společnost CHAPS k této žádosti žalobci dne 9.12.2011 sdělila, že není povinným subjektem ve smyslu InfZ, a požadované informace neposkytl. Její závěr potvrdil žalovaný přípisem ze dne 16.1.2012.

K žalobcově žalobě však zdejší soud rozsudkem ze dne 7.6.2013, č.j. 62 A 26/2012-129, zrušil „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 16.1.2012, č.j. 220/2011-030-Z106/10 (tj. přípis, kterým bylo fakticky zamítno žalobcovo odvolání), a rozhodnutí společnosti CHAPS ze dne 9.12.2011 (tj. rozhodnutí o neposkytnutí informací). Zdejší soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že byť je společnost CHAPS v obecné rovině soukromou osobou, ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech (v souvislosti s nímž bylo o poskytnutí informací žalobcem žádáno) je třeba ji považovat za veřejnou instituci, neboť touto činností vykonává veřejnou správu namísto žalovaného, jímž je k tomu pověřena, žalovaný nad ní při výkonu veřejné správy dohlíží a současně se jedná o činnost vykonávanou ve veřejném zájmu; společnost CHAPS jakožto vykonavatel

veřejné správy je tedy veřejnou institucí a současně povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ.

Rozhodnutím ze dne 11.3.2014 společnost CHAPS žádost žalobce ze dne 21.11.2011 odmítla s tím, že se jedná o žádost formulovanou příliš obecně a není z ní zřejmé, o jaké informace má žalobce zájem. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 30.4.2014, neboť dospěl k závěru, že společnost CHAPS měla žalobce vyzvat k doplnění žádosti, pokud měla za to, že se jedná o žádost příliš obecnou. Prvostupňové rozhodnutí tedy žalovaný shledal nepřezkoumatelným a věc vrátil společnosti CHAPS k novému řízení. Zároveň společnost CHAPS zavázal k tomu, aby respektovala i rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2014.

Toto rozhodnutí vydal žalovaný v řízení o žalobcově žádosti podané v mezidobí (dne 21.11.2013), kterou žalobce žádal tytéž informace jako v žádosti ze dne 21.11.2011. Žádost ze dne 21.11.2013 byla rozhodnutím společnosti CHAPS ze dne 27.12.2013 odmítnuta. Na základě žalobcova odvolání bylo však zmíněné rozhodnutí zrušeno žalovaným, který v rozhodnutí ze dne 7.2.2014 zavázal společnost CHAPS k tomu, aby posoudila, které ze žalobcem požadovaných informací o schválených jízdních řádech veřejné linkové osobní dopravy získané v souladu se smlouvou o vedení CIS JŘ lze žalobci poskytnout. Společnost CHAPS tedy o žalobcově žádosti rozhodovala znovu a opět ji odmítla (rozhodnutím ze dne 24.2.2014), s tím, že žalobce k výzvě nekonkretizoval informace, které požaduje poskytnout. Ani toto rozhodnutí však neobstálo a žalovaný je zrušil (právě rozhodnutím ze dne 18.4.2014). Uvedl, že se společnost CHAPS neřídila jeho závazným právním názorem, který dezinterpretovala. Žalovaný tedy společnost CHAPS zavázal k tomu, aby žalobci poskytla veškerá data o jízdních řádech, s nimiž disponuje v souvislosti s pověřením k vedení CIS JŘ a které má v podobě, v jaké je obdržela od externích subjektů předtím, než došlo k jejich zpracování.

V rozhodnutí ze dne 17.7.2015 společnost CHAPS žádost žalobce ze dne 21.11.2011 znovu odmítla s tím, že z mediálních informací vyplynulo, že informace, které žalobce požaduje, již má k dispozici. Poukázala též na to, že k datu podání žádosti již požadované informace nemá. V obecné rovině také uvedla, že informace, které společnost CHAPS nezveřejňuje, jsou jejím obchodním tajemstvím.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí společnosti CHAPS ze dne 17.7.2015 zrušil, neboť dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobce požadovanými informacemi skutečně disponuje. Žalobce přitom připustil, že má k dispozici pouze část těchto informací. K odkazu na to, že jsou informace obchodním tajemstvím, žalovaný uvedl, že si společnost CHAPS protiřečí, neboť současně uvádí, že je má žalobce k dispozici. Žalovaný tedy uložil společnosti CHAPS, aby o žádosti znovu rozhodla. Zavázal ji, aby žalobci poskytla veškerá data o jízdních řádech,

s nimiž disponuje v souvislosti s pověřením k vedení CIS JŘ a které má v podobě, v jaké je obdržela od externích subjektů předtím, než došlo k jejich zpracování.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že se již od listopadu 2011 marně domáhá poskytnutí požadovaných informací. Společnost CHAPS však neplní své zákonné povinnosti ani přes opakované zásahy žalovaného. Vzhledem k tomu se žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2015, č.j. 6 As 113/2014-35, obrací na zdejší soud, aby zjednal nápravu. Žalobce totiž má za to, že společnost CHAPS postupuje v rozporu se smyslem a účelem zákonné úpravy a žalovaný ji není schopen účinně přimět ke zjednání nápravy.

Ve vyjádření ze dne 22.7.2016 žalobce popsal průběh dalšího řízení po podání žaloby a zdůraznil, že navzdory „věcně adekvátně srozumitelnému a určitému rozhodnutí žalovaného“ se společnost CHAPS nadále obstrukční způsobem brání poskytnutí informací, neboť opakovaně nerespektuje, případně dezinterpretuje závazné právní názory žalovaného obsažené ve zrušovacích rozhodnutích.

V replice žalobce znovu poukázal na procesní „ping-pong“ mezi společnostmi CHAPS a žalovaným, který z opakovaně uváděných důvodů ruší odmítavá rozhodnutí povinného subjektu; ten však „otevřeně a dlouhodobě ignoruje závazný právní názor nadřízeného správního orgánu“.

Žalobce tedy navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí společnosti CHAPS a této společnosti uložil poskytnout žalobci informace požadované v žádosti ze dne 21.11.2011. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný se žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že skutkové okolnosti daného případu jsou odlišné od situace řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2015, na který odkazuje žalobce v žalobě. Žalovaný má za to, že neprodlužuje řízení, ale naopak postupuje v souladu se smyslem a účelem InfZ. V daném případě nedochází k opakování důvodů pro rušení prvostupňových rozhodnutí. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. I on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

S ohledem na to, že je napadeno rozhodnutí, kterým žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, zabýval se soud přípustností takové žaloby. Vyšel přitom mimo jiné z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 11.10.2013, č.j. 7 As 4/2013-81, a ze dne 28.1.2015, č.j. 6 As 113/2014-34, dostupných na www.nssoud.cz.

Právo na poskytnutí informace je ústavním právem garantovaným čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Za situace, kdy se nemůže realizace práva na informace žadatel efektivně domoci v rámci veřejné správy, musí být takovému žadateli poskytnut přístup k efektivní soudní ochraně, což vyplývá mj. právě z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2015, č.j. 6 As 113/2014-35. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že tvrdí-li žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s.ř.s. proti rozhodnutí odvolacího (nadřízeného) orgánu ve věci žádosti o poskytnutí informace podle InfZ konkrétní důvody nasvědčující tomu, že odvolací orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem InfZ, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. jako nepřipustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejsou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 InfZ.

Podle Nejvyššího správního soudu je signálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu se smyslem a účelem InfZ, zpravidla opakované zrušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace rozhodnutím odvolacího orgánu a vrácení věci povinnému subjektu. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem InfZ bude takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem InfZ bude též podle Nejvyššího správního soudu opakované rušení rozhodnutí povinného subjektu z důvodů sice skutkově či právně odlišných od těch, které byly důvodem vydání předchozího zrušujícího rozhodnutí, avšak takových, které již v předchozím „kole“ řízení před odvolacím orgánem byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů, které odvolací orgán měl k dispozici či vzhledem k povaze věci a při vynaložení patřičné odborné péče k dispozici mohl a měl mít.

Zdejší soud k tomu dodává, že závěr o takovém výkladu procesních právních norem, který vede k umožnění soudní ochrany práva na poskytnutí informace a ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, byl dále rozvinut též v nález Ústavního soudu ze dne 16.6.2015 ve věci sp.zn. I. ÚS 3930/14. Ústavní soud

zde zdůraznil, že procesní předpisy určené k ochraně práv žadatele o informace je nutno vykládat takovým způsobem, aby byly účinné v praxi. Nelze je vykládat způsobem, který ochranu odepírá, aniž by pro to existovaly pádné důvody.

V nyní posuzovaném případě došlo k situaci, kdy bylo opakovaně zrušeno rozhodnutí povinného subjektu, které řešilo skutkové a právní otázky, které byly v podstatných ohledech již vyřešeny předchozími zrušujícími rozhodnutími žalovaného, event. které byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů ve spisu. Aniž by zdejší soud mohl zohledňovat rozhodnutí vydaná po podání žaloby, resp. po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s), je zřejmé, že žalovaný již v rozhodnutí ze dne 18.4.2014 (které se sice vztahovalo k žádosti o poskytnutí informací ze dne 21.11.2013, avšak touto žádostí požadoval žalobce totožné informace jako v žádosti ze dne 21.11.2011) uvedl, že se společnost CHAPS neřídila jeho závazným právním názorem, který dezinterpretovala. Žalovaný tedy společnost CHAPS v tomto rozhodnutí zavázal k tomu, aby žalobci poskytla veškerá data o jízdách řádech, s nimiž disponuje v souvislosti s pověřením k vedení CIS JŘ, a která má v podobě, v jaké je obdržela od externích subjektů předtím, než došlo k jejich zpracování. Na závěry obsažené v tomto rozhodnutí a na povinnost společnosti CHAPS je respektovat odkázal žalovaný i v rozhodnutí ze dne 30.4.2014 (kterým rušil rozhodnutí společnosti CHAPS ze dne 11.3.2014). Společnost CHAPS však v rozhodnutí ze dne 17.7.2015 závazný názor žalovaného opět nerespektovala. Žalovaný následně její rozhodnutí napadeným rozhodnutím ze dne 31.8.2015 znovu zrušil a zopakoval závěry obsažené v rozhodnutích ze dne 18.4.2014 a ze dne 30.4.2014.

Tato situace, kdy povinný subjekt nerespektoval rozhodnutí žalovaného jako nadřízeného správního orgánu ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se tedy opakovala. Přitom platí, že pokud odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán (§ 90 správního řádu). Právě uvedené platí i v daném případě, neboť společnost CHAPS je v postavení správního orgánu prvního stupně.

Výše popsanou situaci nelze posoudit jinak než jako postup v rozporu se smyslem a účelem InfZ, a proto bylo namístě veřejnému subjektivnímu právu žalobce poskytnout ochranu přímo orgánem moci soudní, když orgány moci veřejné právo žalobce nejenže porušily, ale dále jej zatěžovaly tím, že žalobce musel, ač mu žalovaný dával opakovaně zapravdu, domáhat se svého práva v rámci moci výkonné znovu, ovšem bezúspěšně.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba je přípustná.

Soud tedy posuzoval žalobu věcně. Rozsah přezkumu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen uplatněnými žalobními body.

Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Najisto je již (rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7.6.2013, č.j. 62 A 26/2012-129) postaveno, že společnost CHAPS je povinným subjektem podle InfZ, a to ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech. Touto činností totiž vykonává veřejnou správu namísto žalovaného, kterým je k tomu pověřena, žalovaný na ni při výkonu veřejné správy dohlíží a současně se jedná o činnost vykonávanou ve veřejném zájmu. Společnost CHAPS jakožto vykonavatel veřejné správy je tedy veřejnou institucí a současně povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ.

Žalobce se domáhal toho, aby soud podle § 16 odst. 4 InfZ uložil společnosti CHAPS povinnost poskytnout požadované informace.

Podle § 16 odst. 4 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Podle citovaného ustanovení soud může postupovat tehdy, pokud důvody pro odmítnutí žádosti neshledá a zároveň *prima facie* není dán některý z dalších povinným subjektem neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti

Soud tedy přezkoumal, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informace opřel, obstojí či nikoli.

V žádosti ze dne 21.11.2011 žalobce požádal povinný subjekt o poskytnutí kompletního a aktuálního souboru zdrojových dat, která společnost CHAPS získává od jednotlivých dopravců (případně dopravních úřadů) a má k dispozici k dalšímu zpracování v CIS JŘ.

Povinný subjekt odmítl poskytnout informace z toho důvodu, že je již žalobce má k dispozici. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným v tom, že předně nebylo postaveno najisto, že žalobce skutečně veškerými požadovanými informacemi disponuje, navíc i kdyby tomu tak bylo, jednalo by se o informace získané od třetích osob (nikoli od společnosti CHAPS jakožto povinného subjektu). Taková situace je zcela odlišná od případu, kdy by povinný subjekt požadované informace žalobci

poskytl a žalobce by se přesto domáhal jejich opakovaného poskytnutí. Tak tomu v daném případě nebylo. Takový důvod odepření poskytnutí informací tedy nemůže obstát. I kdyby žalobce požadované informace získal od třetích osob, mohl by je oprávněně žádat i od společnosti CHAPS, aby si případně ověřil jejich pravost či správnost.

Pokud pak společnost CHAPS v rozhodnutí nad rámec uvedeného odůvodnění uvedla, že požadovanými informacemi k datu podání žádosti již nedisponuje, je třeba uvést, že žalobce v žádosti požadoval „aktuální soubory zdrojových dat“. Nepožadoval tedy soubory dat k datu podání žádosti, jak se mylně domnívá (nebo záměrně nesprávně interpretuje) společnost CHAPS. Zdejší soud je přitom toho názoru, že jsou-li požadována aktuální data, je namístě, aby povinný subjekt poskytl informace odpovídající datu poskytnutí informací, nikoli informace ke dni podání žádosti.

Namítá-li v obecné rovině společnost CHAPS, že informace, které neposkytuje, jsou jejím obchodním tajemstvím, nejedná se o skutečnost, která by ji opravňovala požadované informace neposkytnout. Je sice pravdou, že § 9 odst. 1 InfZ umožňuje povinnému subjektu odepřít poskytnutí informací, které jsou obchodním tajemstvím, tento důvod však musí být v rozhodnutí o odepření informací řádně odůvodněn. Tak tomu v daném případě nebylo, neboť poukaz na obchodní tajemství byl učiněn spíše jen mimoděk a v obecné rovině.

Navíc je třeba opět souhlasit se žalovaným, který trefně poukázal na to, že si společnost CHAPS protiřečí, neboť na jednu stranu odůvodňuje neposkytnutí informací tím, že je žalobce získal od třetích osob, na druhou stranu uvádí, že jsou informace jejím obchodním tajemstvím. K tomu, aby určitá skutečnost byla obchodním tajemstvím, je však třeba, aby byla v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupná, a aby její vlastník (v daném případě společnost CHAPS) zajišťoval odpovídajícím způsobem její utajení (§ 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Tak tomu ale v daném případě zjevně nebylo, neboť společnost CHAPS má za to, že požadované informace žalobce získal od třetích osob. Předpokládá tedy, že jimi třetí osoby běžně disponují.

Rovněž nelze pominout, že společnost CHAPS opakovaně odmítala informace žalobci poskytnout cca čtyři roky. Jednalo-li by se skutečně o informace, které jsou obchodním tajemstvím, jistě by tuto skutečnost uvedla a řádně odůvodnila hned na prvním místě. Nic takového však neučinila.

Ani tento důvod pro odepření poskytnutí informací tedy neobstojí.

V. Závěr

Soud tedy neshledal odmítnutí žádosti žalobce důvodným, zároveň *prima facie* nezjistil ani žádné jiné důvody, které by poskytnutí informací znemožňovaly (vyšel přitom z toho, že za čtyři roky řízení o žalobcově žádosti měla společnost CHAPS dostatečný časový prostor veškeré důvody pro neposkytnutí požadovaných informací řádně popsat), proto dle § 16 odst. 4 InfZ zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Povinnému subjektu zároveň soud uložil poskytnutí požadovaných informací.

K poskytnutí informací soud stanovil lhůtu v délce 15 dnů, tedy ve shodné délce, jakou pro poskytnutí informace stanoví § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.

Byť si je soud vědom, že v daném případě to nebyl žalovaný, kdo by materiálně ani formálně vzato svým jednáním způsobil důvodnost žaloby, neumožňuje současná právní úprava (§ 60 odst. 1 s.ř.s.) soudu tuto skutečnost jakkoli zohlednit. Společnost CHAPS totiž není účastníkem daného soudního řízení a nelze jí tak uložit povinnost náhrady nákladů řízení úspěšnému účastníkovi (žalobci).

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) společně se třemi režijními paušály – celkem tedy 3 x 3100 Kč + 3 x 300 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif); pokud šlo o odměnu za doplňující vyjádření žalobce ze dne 23.12.2016, tak náklad na toto vyjádření soud nepovažoval za důvodně vynaložený.

Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem DPH, byla částka za odměnu a náhrady navýšena o DPH. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit 15 342 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:

David Raus, v.r.
předseda senátu